

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δακάσσα κι' ογδοήκοντα ένένα,
και αυτός ο χρόνος δάχι περισοσέματα γεννάτα.

Ό Ρω μ η ό ε τήν έθρομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξουνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Χονδροματιάς θά δέχωμαι, — διότι τους άνάχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στό Έξωτερικών,
έπαιθ' καιρούς πτυχίας — τρέχει τό Έλλητικόν.
Συνορέμ' γιά κάθε χρόνο — φράγκα δάδακα και μόνο.

γιά τό ξένα δωας μέρη — δεκαπέντα και 'στό χέρη.
'Αλλ' άδω συνδρομείται — δέν θά γίνονται ποτά,
κι' δια φάλλα κι' άν κρατής — δέν παρωξ συνδρομητής.
Κι' όσα άλλα νταραβέρι — μέ κανένα κανονήρη.
Γράμματα και συνδρομαί — άποστέλλοντα ο' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρω μ η ό ε μας μιά δεκάρα.

Τού Οκτωβρίου είκοστή δευτέρα,
μάς φεύγει ένας ένας κάθε 'μέρα.

Διακόσα έβδομήντα τρία
και πάει πιά ή φασαρία.

**Κατευόδιο τώρα ψάλλο
και 'στών ένα και 'στών άλλο.**

Μάς φεύγει ένας ένας από τους τόσους ξένους,
που ήλθαν εις τους γάμους τους πολυεκακοσμήνους.
Μάς φεύγουν τέλος πάντων μέ θλιβηρή καρδιά,
χωρίς κ'έν νά τους πάρη και ένας μυρωδιά,
και μένομε σαν κροτά 'στά ίδια και 'στά ίδια...
καλό των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

Πάει κι' ό Αυτοκράτωρ και άδειασε ή χώρα,
άλλ' όμως και οι άλλοι μεις φεύγουν ώρα ώρα.
Μέ ήσυχία τόση άδειάζουν τη γωνιά,
'στό πάδι δέν σηκώνουν τήν κάθε γαιονιά,
δέν γίνονται παράταις, δέν πέφτουν κανονίδια...
καλό των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

Μάς παραφορτωθήκαν μ' αυτών τον έρχομό,
καθένας μέ τους ξένους δέν ήταν 'στά μαλά του,
κι' ό Βασιλεύς μέ τούτους δέν έχω γλυτομό
κι' έξώδεσε κι' εκείνος τα μαλλοκ'εφαλά του,
και όδός του σωτέρα φέρτα,τραπέζια και στολίδια...
καλό των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

Μάς ζήλιασαν τό ένα και τόλλο μας αυτί,
άνταρα 'στούς μαγειούς, φωναίς 'στό Αθλαρχείο,
εσφαζόντο γιά τούτους και μόσχοι σιτευτοί
και ήταν τό Παλάτι σωστό Ξενοδοχείο,
κι' έχ'ινανε οι δούλοι κλειδιά και παρακλειδιά...
καλό των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

Γκρημίστε τής καμάρας και κάθε μας παλούκι
και άς αρχίση πάλι τό πρώτο μαχμουφλούκι.
'Ας σβήσουν τα καντύλια και τόλλα μας τά φώτα
και ή πρωτεουσά μας άς γίνη δπως πρώτα,
ύπόνομοι και λάσχη και βούρκοι και σκουμπίδια...
καλό των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

Μάς φθάνουν τόσαις φέσταις και νύκτα και ήμέρα,
άς έλθη 'στά μαλά του ό κόσμος κι' ή Αδύη,
άς μάς αφήσουν τώρα νά πάρωμε άέρα,
να μάς δεχθί και 'άγο του έθνους ή Βουλή,
να 'δοίμε μπουμπουλήθρας, ν' άκούσωμε βραϊάδια...
καλό των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

